

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **E. M.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2013 č.j.OAM-156/ZA-ZA06-P05-2011, t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Ing. Jiřího Špeldy se u r č u j e částkou 12.342,- Kč. Částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í:

I. Dosavadní průběh řízení včetně rozhodnutí správního orgánu

[1] Žalobce přicestoval do České republiky v květnu 2011 a to spolu se svým bratrem, bratrovou manželkou a jejich nezletilými dětmi. V následně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je státním občanem Turecka, kurdské národnosti, vyznává islám. Je bez vzdělání, zdravotní potíže žádné nezmínil. Tvrdil, že jako Kurd byl v Turecku pronásledován za projevy a podporu prokurdské strany BDP (Strana míru a demokracie), která ovšem byla stranou legální. Dále tvrdil, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody v souvislosti s účastí na demonstraci a obvinění z podpory PKK (Strana kurdských pracujících), což je separatistická, v Turecku zakázaná strana. Konečně se pak obával možných problémů souvisejících s jeho případným nástupem k výkonu vojenské služby. Za pomoci svého otce a jím najatého advokáta získal za pobytu na území České republiky důkazy, které dle žalobce jím tvrzené důvody obav podpořily. O problémech svého bratra v Turecku, resp. o důvodech jeho odchodu, nebyl schopen poskytnout věcné vysvětlení. Pouze zmínil, že bratr měl a má podobné potíže jako žalobce.

[2] Správní orgán posoudil žalobcem přednesené důvody, vyhodnotil obsah informací žalobcem předložených a vycházel rovněž z celé řady zpráv o Turecku majících souvislost se žalobcovým případem. Členství žalobce ve straně BDP považoval za nepřesvědčivé, neboť žalobce nebyl schopen poskytnout bližší informace k činnosti a struktuře politické strany, pro kterou měl údajně pracovat od svých patnácti či šestnácti let. Dále uváděl rozporné údaje co do otázky vzniku svého členství v dané straně, přičemž ani doklad jím předložený členství nepotvrzuje, neboť se jedná toliko o přihlášku ke vstupu do strany. Stejně tak nebyl schopen logicky na časové lince uvést, kdy, na kterém místě a z jakých důvodů mělo dojít k jeho postihu ať již četnictvem či vojáky. Popsané útoky, pokud by snad i k nim došlo, nemohly svou intenzitou a četností dosáhnout stupně pronásledování (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 5Az 24/2004).

[3] Za nevěrohodné žalovaný rovněž vyhodnotil listiny mající prokazovat žalobcovo trestní stíhání a následné odsouzení k téměř čtyřletému trestu odnětí svobody. Vycházel z celkového kontextu žalobcova příběhu a obsahu Informace Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze 7.–17. října 2004 s názvem „Zpráva z ověřovací mise v Turecku“ a dále z informace Zastupitelského úřadu ČR v Ankaře ze dne 21. ledna 2013. K této otázce zdůraznil zejména možnost získat za úplatu různé druhy falešných dokumentů, upozornil na nesrovnalosti v žalobcem předložených dokladech týkající se nesprávného označení Tureckého trestního zákona. Dále na dokladu s názvem „Podrobné informace o trestné činnosti“ ze dne 23. 2. 2011 je jako trestný čin uvedeno záměrné napomáhání a podněcování teroristické organizace Kadek (PKK), organizace nepovolených demonstrací a provokace lidí proti státu, kdy ke spáchání trestného činu mělo dojít dne 29. 3. 2007. Přitom v dalších dokumentech, konkrétně v zatýkacím rozkazu s datem vydání 23. 2. 2011 je uvedeno jako datum konání 2010/2011, Mardin, Derik.

[4] Konečně se žalobce obával nástupu k vojenské službě, kde by mohl být šikanován právě pro svoji kurdskou národnost a rovněž z důvodů svých politických aktivit. Připustil, že žádné předvolání či výzvu k nástupu na vojnu dosud neobdržel. Rovněž v obecné rovině připomněl komplikované a velmi napjaté vztahy mezi Turky a Kurdy. K otázce obav z nástupu k vojenské službě se správní orgán podrobně věnoval na straně deváté svého rozhodnutí, kdy zdůraznil, že branná povinnost je zcela přípustná nejenom podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale rovněž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Povinná vojenská služba je tak chápána jako právo každého státu v souladu s mezinárodními úmluvami, neexistuje povinnost státu nabízet možnost náhradní vojenské služby a především sankce v této věci nemají charakter politické perzekuce jen proto, že dotyčná osoba je na sebe přivolá z politických důvodů nebo z důvodů svědomí. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (odkázal v tomto směru na Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženěvě v září roku 1979).

[5] Příběh žalobce a informace jím poskytované posoudil s ohledem na zjištěné časové i obsahově faktické rozpory jako nevěrohodné, jím tvrzené obavy jako neopodstatněné, možnost reálného a bezpečného návratu nebyla shledána za nereálnou, a proto žalobci rozhodnutím ze dne 30. 10. 2013 mezinárodní ochranu dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) neudělil.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

[6] Ve včas podané žalobě namítal žalobce nejprve v obecné rovině porušení ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 až 4. § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdil, že porušením těchto ustanovení žalovaný nesprávně rozhodl o žalobcově žádosti. V doplněné žalobě v zásadě polemizuje se závěry správního orgánu a s tím, jak žalovaný vyhodnotil žalobcem tvrzené obavy a předložené důkazy. Opětovně zdůraznil své členství v BDP, svůj podíl na činnosti této politické strany, odsouzení za napomáhání v zásadě teroristické organizaci, za kterou je PKK považována. Opětovně poukázal na svoje obavy z nuceného nástupu k výkonu vojenské služby, zastřelení bratrance či komplikované postavení občanů kurdské národnosti v Turecku. Nesrovnalosti vytýkané správním orgánem žalobce objasňoval nízkým stupněm dosaženého vzdělání, kdy žalovaný se zaměřil na hledání nevýznamných rozporů v přednesech žalobce či nepřesností v jím doložených dokladech, nicméně neposoudil jím uváděné problémy komplexně, a přesto označil osobu žalobce jako nevěrohodnou. Vytýkal žalovanému, že bagatelizuje ohrožení žalobce z důvodu jeho politických aktivit, bagatelizuje zbití žalobce policisty tím, že nedosahuje potřebné intenzity, a proto považuje rozhodnutí žalovaného za rozhodnutí, které nevychází z řádně hodnocených důkazů. Ze všech vytýkaných důvodů požadoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Správní orgán ve vyjádření ze dne 7. března 2014 označil žalobu za nedůvodnou. Zopakoval jak žalobní námitky, tak informace žalobce a rovněž připomněl průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byl dán dostatečný prostor pro uvedení všech skutečností, které považoval ve věci své žádosti za relevantní (žádost, vlastnoručně psané prohlášení, doložení písemností, provedení dvou pohovorů) a žalobce byl taktéž seznámen se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán vyšel oprávněně ze stavu věci tak, jak ho dokládá shromážděný spisový materiál, a zabýval se všemi tvrzenými skutečnostmi vztahujícími se konkrétně k případu žalobce – tj. jím tvrzenou obavou z výkonu vojenské služby a obavou žalobce ze zatčení z důvodu tvrzené aktivity pro stranu BDP. Namítl, že k otázce obav z výkonu vojenské služby žaloba nepřináší žádnou konkrétní argumentaci proti závěrům správního orgánu, a proto lze plně odkázat na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí na straně deváté. K tomu žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, které se zabývá okolnostmi výkonu povinné vojenské služby občany Turecka kurdské národnosti. Příklad bratrance žalobce, který měl být zastřelen z politických důvodů žalobce při pohovoru, kdy byl správním orgánem vyzván k uvedení veškerých relevantních skutečností ve vztahu ke své žádosti, nezmínil. K potížím svého bratra pak na dotaz správního orgánu uvedl, že o ničem neví. Žalovaný připomněl, že se v rozhodnutí dostatečným způsobem zabýval činností žalobce ve straně BDP a stejně tak i jeho obavami z možného uvěznění po jeho návratu z důvodů podporování strany PKK, což dokládal listinami. Zdůraznil, že z důvodů v rozhodnutí objasněných považoval předložené dokumenty za falsa a informace žalobcem sdělované za nevěrohodné, přičemž důvody těchto svých úvah vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně, shromáždil dostatečně korektní informace o zemi původu, a proto trval na zamítnutí žaloby.

III. Projednání věci, právní úprava, posouzení věci krajským soudem

[8] Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, na které se žalobce nedostavil, byl omluven svým bratrem, takže jednání proběhlo za přítomnosti žalobcova právního zástupce a zástupce žalovaného. Obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích, žádné další důkazy nepředložily a rovněž tak nenavrhly doplnit dokazování.

[9] Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

[10] Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a průběh předchozích řízení, která předcházela vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak zaznamenal již v úvodu tohoto rozsudku. V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil žalobce dva okruhy problémů. Jsou to tyto skutečnosti: a) příslušnost ke kurdské menšině, resp. problémy žalobce v souvislosti s jím tvrzenými aktivitami ve prospěch strany BDP a následné trestní stíhání a odsouzení za spolupráci ve prospěch PKK a za b) problémy při nuceném nástupu základní vojenské služby v případě nedobrovolného návratu do Turecka.

[11] Následně krajský soud ověřil, že žalovaný při rozhodování vycházel ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uplatněné dne 18. 5. 2011 a ze dvou pohovorů proběhnuvších dne 27. 5. 2011 a 7. 6. 2012. V průběhu řízení před správním orgánem žalobci doložil kopie dokumentů v tureckém jazyce, jejichž překlad zajistil žalovaný a zjistil, že obsah listin je následující. Jednalo se přihlášku ke členství ve straně BDP na jméno žalobce, dále dokumenty s názvem „Formuláře aktualizace informací o trestném činu“ a „Zatykač“. Dále žalobce doložil dokument s názvem „Jménem tureckého národa“, který obsahuje rozhodnutí 1. soudu pro těžké zločiny v Diyarbakir, kterým měl být žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v rozsahu tří let, šesti měsíců a jednadvaceti dní.

[12] Žalovaný jako podklady pro své rozhodnutí využil obsah těchto zpráv.

Informace MZV, č.j. 110042/2013-LPTP ze dne 6. srpna 2013 mapující situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (k dispozici je rovněž zpráva téhož obsahu z 21. května 2012), Informaci MZV č.j. 126527/2013-LPTP ze dne 21. ledna 2013 obsahující stanovisko k otázce pravosti žalobcem předložených dokumentů majících souvislost s jím tvrzeným trestním stíháním a následným odsouzením včetně poznatků ohledně situace kurdské menšiny v Turecku, Zpráva MZ USA z 19. dubna 2013, Turecko - Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012, Výroční zpráva Human Right Watch 2011 z ledna 2011 a z ledna 2013, Zpráva Freedom House z ledna 2013 s názvem Svoboda ve světě – Turecko, Výroční zpráva Amnesty International z 23. května 2013, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze srpna 2011 s názvem Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zprávu European Country of Origin Sponsorship (ECS) s datem žádosti 29. října 2010 týkající se otázek ohledně žalobcem předloženého tureckého zatykače, Informace norského Centra Informací o zemích původu (LANDINFO) ze 7. – 17. října 2004, která je zaměřena na policejní hlášení, předvolání, soudní příkazy, zatykače a otázku falešných dokladů. Soubor informací byl doplněn informacemi obsaženými v aktuální databázi ČTK.

[13] Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že správní orgán se případem žalobce zabýval s nezbytnou pečlivostí, příběh žalobce a jím uváděné důvody pro podání žádosti posuzoval jak s přihlédnutím k informacím žalobcem tvrzeným, tak rovněž zajistil překlady listin, které žalobce dokládal k důkazu a v neposlední řadě shromáždil celou řadu informací z různých informačních zdrojů, které lze považovat za věrohodné, objektivní a informace tak zpětně lehce dohledatelné. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní

řízení netrpí vytýkanými vadami a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

[14] Žalobce především polemizuje se závěrem žalovaného, který jeho výpovědi i přes doložené dokumenty o trestním odsouzení neuvěřil, označil přednes žalobce a jeho tvrzení za nevěrohodná. Ve shodě se žalovaným krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že žalovaný se naopak zaobíral příběhem žalobce komplexně a své myšlenkové pochody a důvody, pro které žalobci nebyla mezinárodní ochrana ani přes jeho tvrzení a dokládání dokumenty udělena, náležitě odůvodnil.

[15] Zcela správně a v souladu s obvyklou praxí a rozhodovací činností soudů žalovaný předestřel žalobci k objasnění rozpory v jeho postupně učiněných přednesech, nicméně nápravy nalezených nejasností se ze strany žalobce nedočkal. Ačkoli žalobce přicestoval spolu s bratrem a jeho rodinou, tedy mají na sebe úzké vazby, tak by krajský soud ani nepokládal za efektivní, aby správní orgán předestřel žalobci výpovědi a obsah příběhu jeho bratra a pokusil se tak určitým konfrontačním způsobem ještě doplnit své závěry o nevěrohodnosti osoby žalobce. Je totiž přesvědčen, že účelovost žalobcovy žádosti a nevěrohodnost jím přednášených informací včetně výrazné pochybnosti o pravosti doložených dokladů se podařilo správnímu orgánu dostatečně přesvědčivým způsobem vystihnout a objasnit. Žalobce se sám znevěrohodnil tím, že nebyl schopen jasně popsat svoji činnost ve prospěch politické strany, nebyl schopen objasnit přesněji data a místa, kde snad mělo dojít k nějakým konfliktům. Vypovídal nekonzistentně, zabíhavě, v zásadě v jeho příběhu nelze vysledovat jasnou dějovou linii jím tvrzených problémů v konkrétnějším čase a jasně uvedených místech. Je namístě v tomto směru upozornit na způsob, kterým žalobce popisoval své konflikty s četníky v průběhu pohovoru konaného dne 7. 6. 2012. Žalobce na jednu stranu tvrdí, že se účastnil „brífingu“ a posléze „mítinku“, přičemž hovoří o účasti tisíce až tří tisíc lidí, žádný větší konflikt na těchto akcích však nenastal, žalobce pouze zmínil, že policie chtěla akci zrušit, konkrétně však nic nebylo (viz strana 67 správního spisu). Dále na jasné otázky po dalších problémech s policií žalobce zmínil, že někdy kolem svého patnáctého roku věku byl s bratrem na náměstí v Deriku, tam byl zadržen, vyslýchán a bit. Poté ještě před jeho osmnáctými narozeninami byl další mítink, prý někdy v roce 2010, ovšem nebyl schopen uvést přesnější datum ani místo. A po této akci se dozvěděl, že je hledaný. Lze jen těžko uvěřit, že v takto pospolité rodině, kdy jejich otec dle jejich přednesů investoval nemalé finanční prostředky na pomoc svým synům (získání dokladů od advokátů, zaplacení advokáta přímo osobě žalobce, který s ním byl v Mardinu na výslechu a „všechno vyžehlil“ (viz strana 66 správního spisu).

[16] K dokumentům majícím prokazovat politické problémy žalobce a jeho odsouzení lze uvést, že jejich pravost, potažmo pravost jejich obsahu je více nežli sporná (viz část I. bod 3 tohoto odůvodnění). Dále na dokumentu s názvem „Zatykač“ vydaného dne 23. 2. 2011 je v rubrice s názvem „články zákona, které se k trestnému činu vztahují“ uveden i **článek 169 tureckého trestního zákoníku**. Z informace LANDINFO (z ověřovací mise v Turecku) se v části 4.6. této zprávy hovoří o problémech spojených s falešnými doklady. V této části zprávy se jasně uvádí, že většina dokumentů, které byly předloženy právně znalým osobám v Turecku, se ukázala jako falešná. Odkazovaly mimo jiné, a to i některé „Zatykače“, na § 169 tureckého trestního zákoníku. Dle právníka „tento paragraf již nemá velký

význam a při jeho uplatnění je jen zřídka kdy uložen pachateli trest.“ (viz strana 102 správního spisu). V ostatních výhradách k obsahu a věrohodnosti žalobcem doložených dokumentů lze odkázat na obsah odůvodnění.

[17] Rovněž tak žalobce nebyl schopen ani v náznaku poreferovat o problémech a politických aktivitách svého bratra. I v této otázce zůstala jeho odpověď pouze v rovině obecné s tím, že bratr má rovněž problémy, jsou podobné těm jeho, leč více mu známo není. Přitom se sourozenci pohybovali na stejných místech v Turecku, byli v úzkém kontaktu se svým otcem apod. Přičítat žalovaným zjištěné a zaznamenané rozpory nedostatku vzdělání žalobce (žalobci nebyly kladeny žádné záludné otázky, správní orgán toliko požadoval jeho jasný příběh a vysvětlení objektivních rozporů) či následně chybnému tlumočení, když v době rozhodné osobu tlumočnicka a jeho schopnosti nespороval, považuje krajský soud za námitky nezpůsobilé zvrátit závěr a hodnocení žalovaného.

[18] O tom, že Nejvyšší správní soud v Brně klade důraz na požadavek věrohodnosti a přesvědčivosti přednesu jednotlivých žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, není pochybností, neboť od příběhu toho konkrétního žadatele se následně odvíjí celý sled událostí a úvah v otázce důvodnosti podané žádosti. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40).

[19] Vytýká-li žalobce správnímu orgánu nedostatečný rozbor situace a postavení Kurdů v Turecku, pak lze připomenout, že se touto otázkou žalovaný zabýval. S ohledem na chaoticky přednesený a nevěrohodný příběh žalobce pak lze považovat za dostačující informaci MV Velké Británie ze srpna 2011, která zachycuje Směrnici pro posuzování žádostí o azyl. Tato Směrnice se pod bodem 3.7 věnuje otázkám kurdské etnické příslušnosti. Pod bodem 3.7.10 konstatuje, že i když se turečtí občané kurdského etnického původu mohou setkat s nerovným zacházením nebo diskriminací ze strany úřadů i obyvatelstva, nedosahuje takové zacházení zpravidla úrovně pronásledování.

[20] Rovněž otázce obav žalobce z nástupu k výkonu povinné vojenské služby se správní orgán věnoval způsobem zcela adekvátním tomu, jaké informace žalobce k této tvrzené obavě zmínil. Žalobce dosud v Turecku nebyl vyzván k nástupu na vojenskou službu, neměl v tomto směru žádné problémy, nástupu na vojnu se nevyhýbal, stejně tak z vojny nedezertoval, tedy pouze hypoteticky přdestřel správnímu orgánu své pocity a obavy. Žalovaný správně připomněl, že branná povinnost je přípustná jak podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (tzv. Ženevská konvence), tak rovněž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ačkoli v Turecku v zásadě není možnost vykonat náhradní vojenskou službu, tak výše uvedené úmluvy tuto nemožnost nelze bez dalšího považovat za perzekuci.

[21] Pokud žalobce tvrdil, že naplňoval podmínky pro udělení azylu na základě § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, přičemž správní orgán zákonné důvody neshledal a přesvědčivě odůvodnil svůj negativní závěr, pak s tímto postupem krajský soud z důvodů výše objasněných plně souhlasí.

[22] Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

[23] Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce za celou dobu správního řízení nepřednesl žádnou skutečnost, která by správní orgán zavazovala k hlubším úvahám ve smyslu § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Předně je namístě zdůraznit, že žalobce sám žádné zdravotní potíže netvrdil, celá jeho široká rodina, jak je krajskému soudu známo z jeho úřední činnosti (konkrétně z projednávání žaloby jeho bratra a švagrové) měla v zemi původu po stránce ekonomické velmi slušné zázemí. Legalizace pobytu, potřeba klidného života a touha žít nadále v České republice nejsou rovněž skutečnostmi, které by mohly úvahy ve smyslu udělení mezinárodní ochrany podpořit. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

[24] Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že

pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[25] Odůvodnění této části rozhodnutí věnoval žalovaný rovněž náležitou pozornost a předně lze konstatovat, že v Turecku byl zrušen trest smrti. S ohledem na obsah shromážděných informací žalovaným se lze v této konkrétní situaci důvodně domnívat, že v případě zájmu státních orgánů o osobu žalobce z důvodů jím tvrzeného obvinění pro spolupráci s PKK, by jistě žalobce neprožíval svůj život v relativně přiměřeném klidu. Žalovaný správně upozornil, že žalobce přebýval v místech, kde žila i jeho rodina. Je proto více než pravděpodobné, že zájem státních orgánů, pokud by o jeho osobu fakticky existoval, by se jistě upřel nejprve na pátrání po pobytu žalobce v místě jeho bydliště či u rodinných příslušníků. Takovémuto postupu by totiž nasvědčoval závěr Informace MZV č.j. 126527/2013-LPTP ze dne 21. ledna 2013. Pokud by i přes tyto skutečnosti měl žalobce pocit určitého nekonfortu a neklidu, pak je namístě upozornit na možnost vnitřního přesídlení v rámci Turecka a to jednak s ohledem na skutečnost, že v tureckých velkých městech žije značné množství kurdské populace, a jednak s ohledem celkovou situaci celé rodiny a jejího nejbližšího rodinného zázemí, které evidentně fungovalo a lze tudíž předpokládat, že by bylo schopno poskytnout žalobci v případě potřeby nezbytnou finanční pomoc pro realizaci jeho přesídlení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).

[26] Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce – s ohledem na negativní rozhodnutí o žádostech jeho rodičů - rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Otázce možného a bezpečného návratu žalobce se správní orgán věnoval v rozsahu zcela odpovídajícím příběhu žalobce a jím poskytnutých informací a to na stranách jedenáct až třináct svého rozhodnutí. Popsal podrobně informace a jejich obsah, které se k danému problému váží a jejichž obsahem jsou zprávy ohledně kurdské otázky, reakce státních orgánů vůči členům či sympatizantům PKK, otázky vojenské služby apod., přičemž úvahy správního orgánu a jím přijatý závěr krajský soud podporuje. Proto také využívá stanoviska Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné

nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

[27] Žalobce krajský soud tak po projednání žaloby nepřesvědčil opodstatněnosti vznesených námitek, se závěry žalovaného a odůvodněním přezkoumávaného rozhodnutí se ztotožnil, a proto žalobu jako nedůvodnou s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[29] Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby a c) účast na jednání soudu. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3100,-Kč, náhrada hotových výdajů 300,-Kč, celkem tedy 10.200,-Kč. Advokát doložil, že je plátcem DPH, a proto krajský soud výše uvedenou částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 2.142,-Kč na výsledných 12.342,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. června 2014

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iveta Škopová